

[Hanne Reintoft.]

som anvendelsen af NATOs krigsplaner har skabt og vil kunne skabe rundt om i NATO-landene. Over for juntastyret i Grækenland er man åbenbart stoppet op med at lade det træde ud af Europarådet. Det var selvfølgelig en vis gestus til demokratiet, men det løser jo ikke det græske folks forfærdelige problemer. I NATO-foreningen agter man at bevare det, og ikke alene det, ydermere er våbenleverancerne fra USA blevet forstærket. I Italien har man åbenbart været på nippet til at sætte den dér udarbejdede kupplan i kraft, uden at det har skærpet opmærksomheden hos den danske regering. Jeg har i hvert fald ikke hørt noget til protester. Hvad mener udenrigsministeren om det?

Det er den skure, vi ikke kan og ikke må blive ved med at køre i, og det er nu, der må gøres noget. Derfor er virkelige skridt til en ændring, til en indstilling af den for-dækte eskalation i Europa, til afspænding og nedrustning nødvendige, og i den givne situation er det særlig vigtigt, at Vesttyskland drager alle konsekvenser af Adenauers og hans efterfølgeres nederlag.

Den øgede villighed til forhandling, som i den sidste tid er lagt for dagen fra den vesttyske regering, kan indebære noget positivt, men afgørende er naturligvis, hvilken indstilling man går til forhandling med. Vil man en ordening ud fra de bestående realiteter efter Hitler-Tysklands nederlag, det vil sige ud fra anerkendelsen af de bestående grænser, af de to tyske stater, eller drømmer man stadig om et Tyskland, som i kraft af sin militarisme og monopolkapitalisme bliver en dominerende, reaktionær centralmagt i Europa? Vil man det første, og afskriver man det sidste, må man også acceptere DDRs forslag om at normalisere forbindelserne mellem de to Tysklande på den folkeretlige anerkendelses grund. Willy Brandts anstrengte modstræb mod en folkeretlig anerkendelse af DDR kan desværre kun give mistænksomhed over for hans regerings formål. Hvad er aftaler værd, hvis man på forhånd afsiger sig folkerettens forpligtelse til at respektere den anden part?

Den danske regering, som netop før af CDU-regeringen har ladet sig presse ud i

den absurde stilling at nægte DDR den anerkendelse, som man i alle partier herhjemme ved er det eneste logiske og rigtige, burde gøre sit til at hjælpe Willy Brandt om det skarpe hjørne og til at modvirke presset fra de reaktionære kredse i Vesttyskland. Har man gjort det under de nylig overståede forhandlinger? Det forekommer unægtelig, som om det snarere er den tyske kansler, der har taget føringen over for sine danske partnere, der åbenbart fremfor alt har sat ind på at vise deres villighed til at blive indlagt i fællesmarkedet.

Den anerkendelse af Nordek, som man derunder fik fra Brandt, beror jo på, at Nordek kun må bruges til én ting, nemlig at få så store dele af Norden ind i EEC som muligt; det fremgik jo også af venstres ordførers indlæg i dag. Dermed har regeringen engageret sig på en kurs, som kun kan føre i retning af en uddybelse af spaltningen i Europa og også i Norden. Fællesmarkedet er ikke en samling af Europa, det er en spaltning. Det er den nøgterne sandhed bag den såkaldte elegance og forhandlingsvilje i Nordekløsningen, som jeg allerede har gjort opmærksom på her, og som det nu erkendes af stadig flere kommentatorer. Det er en betænkelig kurs, fordi den kommer på tværs af det, som fremfor alt skal åbne nye veje for Europa, mulighederne for at udvikle et fælleseuropæisk samarbejde mellem alle kontinentets stater på grundlag af principperne om ligeberettigelse og fredelig sameksistens.

Vor verden har i konstruktiv vekselvirkning mellem alle dens nationer bragt menneskeheden nogle af dens største civilisationske og kulturelle værdier. Forstår Europas folk deres muligheder, og forstår vi vore pligter, har vi endnu mere at bringe fremtiden. Men fra Europa er også udgået to verdenskrige og fascismen med al dens rædsel og tabet af 50 millioner menneskeliv. Kun ved at hindre en gentagelse, som ville tage en katastrofes form, kan en sådan fremtid sikres, og i vort land er det vort regeringsansvar. At opnå dette er ikke bare en vision; der er reale muligheder for at sikre os en sådan fremtid.

Fra den halvdel af Europa, som i dag er socialistisk, foreligger der konkrete forslag,